

Kapitel 20

”Så, hvordan har din sommerferie været?”

Et glas iskold iste blev stillet foran mig. Jeg smilede som tak, mens Vanja satte sig på den anden side af bordet, i sin egen hvide, vakkelvorne havestol. Hun smilede stort, som vidste hun hvad svaret ville være. Hvor irriterende. Hun havde endnu ikke kendt mig i et år og vidste allerede alt om mig og hvad jeg lavede.

Men dette gæt ville være forkert. Hun ville sige jeg havde læst biblioteket tør for bøger, men det havde jeg ikke. Faktisk havde jeg ikke rørt en bog i en hel måned. Jeg havde trænet og forberedt mig på, at jeg snart skulle kæmpe for mit liv. Det var det, personerne i de bøger jeg læste, gjorde, ikke det jeg skulle bruge sommerferien på.

”Hvorfor spørger du, når du allerede kender svaret?” spurgte jeg drillende og tog en slurk af isteen. Hendes øjne blev store.

”Guuud, Nara! Hvad er der sket med din krop?”

Sådan var Vanja. Lige til og på. Hun kunne ikke drømme om at lyve, for hellere sige sandheden nu, end stå til ansvar for løggen senere. Det gav hende både venner og fjender, men mest fjender. Vanja var bare ligeglad.

”Jeg er bare blevet lidt sundere.”

”Siger du grønsager har givet dig den stærke krop? Store muskler?”

”Nej, jeg...”

Vanja lænede sig tilbage i stolen, for at høre på min historie. Hendes lange, glatte og flammende hår lå over hendes ene skulder og de kornblomstblå øjne krævede svar af mig. Den smalle mund, under den lille, lige næse i det runde ansigt,

smilede dog. Solen glimtede i piercingen i hendes næse, der var overstrøget af fregner, ligesom resten af hendes ansigt, hals og overkrop var. De lå usystematisk over den hvide, skandinaviske hud.

”Hvad er det så?”

”Jeg har valgt at leve et sundere liv. Jeg vil ikke længere blive råbt af, fordi jeg ikke kan klare en halv coopertest. Min kondi stank, så jeg begyndte at løbe.”

”Og det gav dig armmuskler?”

”Nej, jeg laver også noget styrketræning. De er da ikke så tydelige, er de?”

”Nej, slet ikke. Du har bare valgt at tage en top på i dag. Den afslører alt.”

”Intet løber forbi dine kritiske øjne,” konstaterede jeg og sippede til drikken. Vanja skar en grimasse.

”Nej, slet ikke den der jernhandske du har på.”

”Nå, du har opdaget den,” sagde jeg og forsøgte mig med et halvhjertet grin. Det lykkedes ikke.

”Den er ikke lige til at overse. Hvor har du fået den?”

”Jeg fandt den på et loppemarked.”

”Så jeg kan ikke få en?” sagde Vanja lidt nedtrykt. Gudskelov hun ikke kunne. Det ville være forfærdeligt hvis hun skulle igennem det samme som mig. Hun ville brokke sig undervejs. Hun var ikke så eftergivende som mig.

”Nej, desværre.”

”Du ligner slet ikke den type, som ville gå med sådan noget.”

”Jeg har det med at overraske. Denne handske er som en sugekop. Den sidder fast og er ikke til at få af.”

”Ligesom ringe.”

”Ligesom ringe,” istemte jeg og drak af mit glas. Vanja måtte gerne skifte emne og som altid, skuffede hun mig ikke.

”Nå, men hvad har du så ellers lavet i sommerferien? Kan ikke forstille mig, at du har dyrket motion hele ferien igennem og så fået sådan en sej handske. Hvor mange bøger har du så læst?”

Hun anede ikke hvor tæt hun var på sandheden. Jeg havde ikke læst en eneste bog, men gjort alt det, hun ikke troede jeg havde gjort. Været fysisk aktiv.

”21 bøger,” løj jeg.

”21? Det er en del.”

”Men ikke så meget som sidste år.”

”Det er alligevel en del,” sagde Vanja beundrende. ”Jeg kan slet ikke læse én bog, om jeg så havde hele sommerferien til det. Det ville være svært nok, at bladre om på første side.”

”Det er fordi du ikke er sådan en person der læser.”

”Nej, heldigvis ikke,” sukkede hun lettet, men jeg overhørte kommentaren. Sådan nogle kom hun tit med, fordi hun ikke tænkte før hun talte. ”Men jeg er en tatoveringsperson.”

”Har du fået en tatovering?” spurgte jeg overrasket. Hun havde længe snakket om det, men jeg troede aldrig hun ville få lavet en. ”Vis mig den.”

Vanja vendte ryggen til mig og tog sin top af, som var det ingen ting. Jeg rødmede for hende og kastede et blik rundt, som frygtede jeg nogen ville se hende og værre endnu: at hendes far ville. Jeg burde ikke bekymre mig sådan, især fordi Vanja siger, at hendes far er ligeglad med det. De har så godt et forhold sammen.

Da hun fjernede sit hår, kunne jeg se den. På hendes ene skulderblad sad tatoveringen. Jeg rejste mig og gik nærmere,

for rigtig at se på den. Det var en rød og gul kinesisk drage. Den så ikke rigtig ud. Efter at have set på Blåvinge i en måned, var denne drage så vægte, som folk der har været igennem en plastikoperation. Den var bare ikke som Blåvinge.

Den snoede sig rundt ved skulderbladet og hovedet lå næsten på hendes skulder. Den var flot, trods den ikke lignede en rigtig drage.

”Nå, hvad synes du, Nara?”

”Den er flot. Hvorfor en drage?”

”De er store, smukke og mystiske skabninger,” svarede Vanja og trak toppen på igen. ”Jeg ville gøre alt for at møde én.”

”Som den på ryggen?”

”Ja, men også den der typiske drage fra Europa, som fanger jomfruer og bliver slagtet af riddere.”

Det ønske kunne jeg meget nemt opfylde, men jeg holdte mund om det. Nu havde jeg holdt det så godt skjult og så skulle jeg ikke afsløre mig selv og de andre, fordi min eneste veninde ønskede noget, som var umuligt i alles øjne, bortset fra mine. Og så dem der troede på det om de magiske skabninger, som blev bragt i nyhederne.

”Hvor fik du den lavet?”

”I Italien. De er langt billigere dernede, end i Danmark og Tyskland!” kom det rablende ud af Vanja og så begyndte hun ellers på en lang fortælling, næsten på længde med en hel roman, om sin måned i Italien. Mine tanker gled hen mod hendes anden tatovering, som hun havde fået, mens hun stadig var 17. Den var lavet i Tyskland og da hun havde fået den, ville hun vise mig den i idrætstimen. Aldrig havde mit ansigt været så rødt, da hun stak sin hofte op i ansigtet på mig og sagde jeg

skulle se på den. Jeg kan ikke huske motivet eller andet, for min hjerne slog fra, da det skete. Nok for at skåne mig for yderligere pinligheder.

Vanja stoppede med at snakke, da hendes far, Thorbjørn, kom gående hen mod os, med et glas i hånden. Da han stoppede foran os, hældte han noget af vores iste op i sit glas.

”Hvordan går det tøser?”

”Fint,” sagde vi begge.

Thorbjørn er nok den sejeste forælder jeg kender. Han er kun 38 år, da han fik Vanja i en tidlig alder. Og han opførte sig stadig så ungdommeligt, som dengang. Faktisk var det ikke til at sige, hvem der var teenageren i huset. Vanja eller Thorbjørn. Men det var tydeligt, at Vanja havde sit udseende og personlighed fra ham. Ligesom hende, var han også vild med tatoveringer. Hans arme var fulde af tatoveringer og fra halsen og helt ned til bukselinjen, havde han fået tatoveret Midgårdssormen. En helt utrolig tatovering.

”Hva’ så, far?” spurgte Vanja.

”Jeg tager over til din mor og henter dine søskende.”

”Kommer de i dag?”

”Ja.”

”Øv, nu bliver alt larmende og med møgunger rendende overalt.”

Faktisk var hendes søskende ikke møgunger. Sigurd, Gunnar og Sigrid havde alle en alder på henholdsvis 16, 13 og 11, og var meget søde, men havde desværre et forkert syn på, hvad der var godt og dårligt. Deres mor var meget striks, så faren var faktisk ikke normal i hendes øjne, og det slet ikke på grund af skilsmissen. Jeg havde mødt hende en enkelt gang og det var nok til at give Vanja ret i, at ting skal være efter morens hjerne.

Jeg kunne godt forstå, at Vanja valgte at bo hos faren, da forældrene blev skilt.

Det kan hendes mor dog ikke, for hun er sikker på at Thorbjørn er dårlig indflydelse. Faktisk lader han bare hende finde sig selv og sine grænser, uden at løfte en pegende finger. Han ved godt hun aldrig ville falde mod den dårlige side.

”Det skal nok gå. Det er kun for en uge,” sagde Thorbjørn opmuntrende. ”De beundrer dig, så det skal nok gå. Men jeg henter dem nu.”

”Vi tager ned til byen nu og køber skolesager, far.”

”Du vil bare ikke være her, når de kommer.”

”Nej.”

Vi fulgte med hendes far ud på gårdspladsen. De boede på en gammel gård. Hovedbygningen var i brug som bolig, mens den gamle stald var ombygget til Thorbjørns bilværksted.

Endnu en ting der kunne findes hos far og datter. Kærligheden til biler.

Thorbjørn satte sig ind i sin egen bil og forsvandt hurtigt. Vanja låste sit rugbrød op. Eller det er hvad vi kalder den. Det er sådan en bil fra 70'erne, som har form som et rugbrød og oftest er overmalet af blomster og fredstegn. Vanja havde fået sin af sin far og havde overmalet af den med tegn og vise ord.

Jeg stoppede op og undersøgte den for et nyt citat, men Vanja skubbede mig videre. Hun havde ikke fået nogen malet på siden sidst.

Motoren startede med et brøl og gik over i en rytmisk lyd. Vi kørte væk fra Mjang, byen Vanja boede i, og tog retning mod Sønderborg. På turen sang vi pivfalsk sange og hørte dem så højt, at folk kiggede på os, når de overhalte os. Eller også var det på grund af rugbrødet.

Vanja fandt uden problemer en parkeringsplads og vi indtog gågaden.

Efter min ordre måtte vi ind i boghandleren og købe ting, så vi var klar til det nye skoleår. Vanja sagde hun havde en bærbar til at skrive notater på, men endte med at have et par notesblokke og stiftblyanter i favnen.

Jeg fandt også ting til skolen, men måtte hives væk fra bøgerne af Vanja. Jeg brokkede mig selvfølgelig, for jeg havde brug for at se, hvor mange bøger der var udkommet i sommerferien og hvilke der lød så spændende, at jeg måtte bestille dem på biblioteket. Måske var det godt hun hev mig væk, ingen jeg begyndte på en lang liste. Jeg havde næppe tid til at læse dem, når jeg tænkte yderligere over det. Jeg skulle jeg øve mig i kamp, så når Cerberus kom, ville jeg i det mindste kunne holde ham hen i 30 sekunder, inden han myrdede mig.

Vi betalte og fortsatte videre op af gågaden, kiggede og prøvede ting.

Med fyldte poser, satte vi os på nogle metalstole foran en lille café. Efter en lang kø, havde vi endelig fået vores sandwich. Byens bedste som Vanja kaldte dem.

”Hvad mangler vi nu? Jeg tror ikke jeg skal mere. Og den her kombination af poser og klipklappere er ikke godt for mig.”

”Du kunne bare have ladet være med at købe så meget,” sagde Vanja bebrejdende og jeg skar ansigt.

”Du ved godt at halvdelen af de poser jeg bærer på, er dine.”

”Hvad skal jeg sige? Jeg er en god shopper.”

Jeg hev en peberfrugt fri fra sandwichen og proppede den i munden, så jeg kunne undlade at svare.

Efter igen at have stået i kø for 'byens bedste 'isvafler,' (Citat fra Vanja, mens hun flirtede med ham der lavede isvaflerne. Sjovt nok endte hun med at få en ekstra, uden at betale for det) gik vi tilbage mod midten af gågaden, for derefter at finde rugbrødet igen.

Jeg opdagede slet ikke at folk ned ved det sted hvor vi skulle dreje, var stoppet op og gloede, før Vanja puffede mig i siden og hviskede "Se."

Jeg kiggede op og frøs til is. Længere fremme, travede et par enhjørninger rundt, med retning mod mig og Vanja. Min ene kugle, den med chokoladesmag, faldt ud fra vaflen, fordi jeg holdte den forket, men jeg var ligeglad.

Der gik to enhjørninger midt på gågaden i Sønderborg! Flok gloede og måbede, uvidende om hvad de var. Jeg som den eneste vidste det og jeg vidste også, at grunden til de gik netop nu på gågaden, var fordi de ledte efter mig. Det var til at skringe over, til at rive håret ud af hovedet. Lige nu ville jeg give alt for, at nogen byttede plads for mig eller bare at det kommende møde ville foregå ude i skoven. I det øjeblik kunne jeg ikke lide enhjørninger, fordi de ikke tænkte sig om. På den anden side, de var vel vant til, at inden de faldt i søvn, så tilbad folk dem som besatte.

"Prøv lige at se de heste," sagde Vanja og pegede, som om jeg ikke havde opdaget dem. "De må være sluppet løs. De har hvert fald ingen sadler på, kun sådan et påføringshorn. Er det ikke dyremishandling?"

Vanja var ikke den eneste der snakkede sådan. Rundt omkring os lød de samme ord og sætninger. Men jeg ofrede ikke nogen tanker på det, for hestene nærmede sig, som

morderen altid gør i en film. Stille og roligt, men alligevel ufattelig hurtigt.

De nærmede sig.

De kom tættere på.

Nu stod de en meter fra mig og stoppede op.

Vanjas øjne var så store som tekopper, men de matchede de omkring ståendes.

Og så for alles øjne, bukkede de tog ædle enhjørninger sig og da deres horn rørte fliserne, brød flere små blomster frem, op gennem revnerne.

Måske ville jeg kunne forklare det med hestene og måske lidt bukken. Men hurtigt blomstrende blomster, næ nej. Det ville være umuligt.

En sætning herskede i mit hoved.

Jeg var virkelig på den nu.